

РЕШЕНИЕ

№ 3750

гр. София, 03.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 22.03.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Вяра Русева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора В.Димитрова, като разгледа дело номер **13714** по описа за **2012** година докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на Комисията за финансов надзор против решение от 19.09.2012 г. на Софийски районен съд, 102 състав, постановено по НАХД № 12591/2011 г., с което е отменено Наказателно постановление № Р-10-566/07.04.2011 г. на заместник - председателя на КФН, ръководещ управление Застрахователен надзор, с което на застрахователя ЗК [фирма] са наложени 10 имуществени санкции, всяка от които в размер на 1 000 лева на основание чл. 319 от КЗ за нарушение на чл. 317а, ал. 3 от същия кодекс.

Касаторът твърди, че обжалваното решение е неправилно като постановено при нарушение на материалния закон. Развити са подробни доводи за това, че ЗК [фирма] носи административнонаказателна отговорност за нарушенията, визирани в нормата на чл. 317а, ал. 3 от КЗ. Сочи се още, че съдът неправилно е приел, че е нарушен основен принцип, изразяващ се в това - за едно нарушение да се налага едно наказание. За застрахователното дружество съществува задължение да информира КФН за всеки един от сключените застрахователни договори по ЗЗ"ГО", като неизпълнението на това задължение във всеки конкретен случай е основание за реализиране на отговорността на нарушителя. Иска отмяна на решението и постановяване на друго, с което спорното НП да бъде потвърдено.

Ответникът – Застрахователна компания [фирма], чрез процесуалния си

представител юрк. М., моли съдът да потвърди решението на СРС като правилно и законосъобразно по съображенията подробно изложени в отговора на касационната жалба.

Участващият в съдебното производство прокурор от Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е основателна.

Административен съд София - град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 ЗАНН и от надлежна страна.

При разглеждането ѝ по съществуващото на спора и след проверка на съдебния акт съгласно чл. 218 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, настоящият касационен състав намира следното:

С обжалваното решение, СРС е отменил наказателно постановление № Р-10-566/07.04.2011 г. на заместник-председателя на КФН, ръководещ управление Застрахователен надзор, с което на дружеството – ответник са наложени десет имуществени санкции в размер на по 1 000 лева на основание чл. 319, ал. 1, т. 2 от КЗ за нарушение на чл. 317 а, ал. 3 от същия кодекс.

След анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства, съдът е установил от фактическа страна, че застрахователят е представил в КФН информация за сключени десет застрахователни договори по ЗЗ „ГО” на автомобилистите по реда на чл. 294, ал. 1 вр. с ал. 1 от КЗ в периода след 46-тия ден включително от датата на тяхното сключване – от 27.04.2010 г. до 29.05.2010 г. Горното е установено при извършена проверка на справка, представена по електронен път в КФН от ЗК [фирма], с вх. N 10-10-3168/23.07.2010 г.

СРС е намерил, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в предписаната форма, при спазване на сроковете по чл. 34, ал. 2 и ал. 3 от ЗАНН, спазени са изискванията за съставяне и връчване на АУАН по чл.40 и 43 от ЗАНН. За да отмени НП въззивния съд приема, че са допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, опорочаващи НП и нарушаващи правото на защита на нарушителя, тъй като в акта и НП не е налице ясно и конкретно описание на вмененото нарушение, по начин, даващ възможност на санкционираното юридическо лице да разбере административнонаказателното обвинение - не са посочени точните дати на нарушението.

Съдът, в решаващият си състав също така е приел от правна страна, че ЗК [фирма] в качеството си на застраховател по чл. 8, ал. 1, т. 1 от КЗ е субект на нарушението по чл. 317а от КЗ, осъществило е от обективна страна състава на нарушение, визиран в посочената правна норма, но е приел, че неправилно за едно нарушение са наложени десет наказания.

Касационната инстанция споделя изводите на СРС като краен резултат - за отмяна на НП и по приложението на материалния закон относно допуснатото нарушение при посочване на точната дата на нарушението, но същите са непълни и неправилни в частта, в която се приема, че застрахователното дружество може да бъде санкционирано по чл. 317а, ал. 3 КЗ Тази норма е неприложима спрямо ответника по касация, по следните съображения относно незаконосъобразност на НП.

В процесния случай както в АУАН, така и в НП като нарушена норма е посочена чл. 317а, ал. 3 от КЗ. Така посочената норма не може да изпълнява функцията на норма,

предвиждаща състав на административно нарушение и която следва да бъде посочена като нарушена норма по смисъла на чл. 42, т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН, тъй като в своята диспозиция не съдържа правило за поведение, нарушението на което от страна на застрахователя да обоснове налагането на административна санкция в размерите по чл. 319 от КЗ. Задължението за представяне на информация в КФН за сключените застрахователни договори по задължителната застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите и задължителна застраховка "Злополука" на пътниците в Република Б. е разписано в чл. 294, ал. 4 от КЗ. Сроковете за изпълнение на това задължение са регламентирани в ал. 1 на същата разпоредба. В този смисъл е и заглавието на санкционната норма чл. 317а от КЗ – „Отговорност за нарушения при предоставяне на информация по чл. 294”. Но тази норма не е посочена като нарушена както в съставения АУАН по отношение на ЗК „Л. И.”, така и в издаденото наказателно постановление. В текста на последното на два пъти изрично е отбелязано, че с описаното в обстоятелствената му част деяние санкционираният застраховател е извършил нарушение на чл. 317а, ал. 3 от КЗ. Това е санкционната норма по смисъла на чл. 57, ал. 1, т. 7 от ЗАНН, тъй като от една страна систематичното ѝ място е в ЧАСТ СЕДМА на КЗ „Административнонаказателни разпоредби”. От друга страна разпоредбата не регламентира конкретно задължение за предоставяне на информация пред КФН за сключените застрахователни договори по задължителни застраховки, от които и да е застраховател. Действително нормата е препращаща – към чл. 317а, ал. 1 и ал. 2 и към чл. 319 от КЗ относно вида и размера на наказанията. Но това не освобождава административнонаказващият орган и актосъставителят от задължението при съставянето на акта и налагането на санкцията да посочат конкретните законови разпоредби, които са нарушени в съответствие с описанието на деянието, датата, мястото на извършване и обстоятелствата, при които то е извършено. Изискванията по чл. 42, т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН гарантират както правото на защита на нарушителя, така и съдебния контрол за законосъобразност относно наложеното административно наказание.

За да е налице административно нарушение, което подлежи на санкциониране по чл. 317а, ал. 3 КЗ, следва да се отговори на въпроса застрахователят по чл. 8, ал. 1, т. 1 от КЗ, какъвто е ответникът по касация, субект ли е на нарушението по чл. 294 от същия кодекс. Застрахователите, лицензирани от КФН, имат разписано задължение в Правилника за устройството и дейността на Гаранционния фонд да предоставят информация за сключените и прекратени договори за задължителна застраховка ГО единствено на Информационния център на Гаранционния фонд, не и на надзорния орган КФН, като неизпълнението на така предвиденото задължение за тях ще съставлява нарушение на чл. 319, ал. 1 от КЗ вр. с чл. 39, ал. 1 от цитирания правилник. Тези изводи настоящия състав напълно споделя, както и че в случая, без посочване на нарушено задължение за предоставяне на информация в КФН на застрахователя със седалище в Б. административнонаказателната му отговорност по чл. 317а, ал. 3 от КЗ е обоснована по тълкувателен път, което е недопустимо по арг. от чл. 46, ал. 3 от ЗНА. Не може да се приеме и, че ЗК [фирма] отговаря по чл. 317а, ал. 3 от КЗ, тъй като е застраховател, който извършва застрахователна дейност в Б. посредством установяване и затова да е задължен по чл. 294, ал. 1 от КЗ. Понятията „посредством установяване” и „при условията на правото на установяване” се отнасят до реализиране на установени от правото на Съюза свободи (на движение и на установяване) и следва да се тълкуват и прилагат по смисъла, значението и за целите,

произтичащи от това право. Установяването на територията на държава - членка (било чрез седалище, клон, представителство и т.н) е резултат от упражнено право на установяване (чл. 49 от ДФЕС) от застраховател, създаден и регистриран като правен субект в друга държава-членка на територията на РБългария и именно такъв застраховател има предвид чл. 294, ал. 1 вр. с чл. 8, ал. 1, т. 2 от КЗ след като е определил задължения застраховател с уточнението „който предлага задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите и/или задължителна застраховка "Злополука" на пътниците в Република Б. посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги”. Дефиницията в §1, т. 15 от ДР на КЗ идва да поясни формите на установяване в държава-членка на застрахователи от друга държава членка за целите на КЗ, а не да обедини дадените в чл. 8, ал. 1, т. 1 и т. 2 групи застрахователи под една обща дефиниция, заради седалището им. Именно от различния начин на създаване, съществуване и начина на предоставяне на застрахователните услуги е разграничението в отделните точки на чл. 8, ал. 1 на КЗ. Застрахователите по чл. 8, ал. 1, т. 1 от КЗ са тези регистрирани по ТЗ и получили лиценз по реда и условията на КЗ и те както се посочи по-горе също спазват режим за отчетност на сключените от тях застрахователни договори за застраховка ГО и то при аналогичен режим на този по чл. 294, ал. 1 от КЗ, даден обаче за тях в цитираната подзаконова нормативна уредба. Следователно при настоящата нормативна уредба и нейното точно тълкуване при прилагане на административнонаказателната отговорност, адресати на задължението по чл. 294, ал. 1 от КЗ са само застрахователите по чл. 8, ал. 1, т. 2 от Кодекса. Следователно отговорност по чл. 317а, ал. 3 от КЗ може да се търси само от тях, а не както е в настоящия случай, тъй като Застрахователното дружество не е сред тези адресати.

Настоящият състав намира за основателно възражението на касатора, че не е нарушена нормата на чл. 18 от ЗАНН и съдът неправилно е приел, че е нарушен основен принцип, изразяващ се в това - за едно нарушение да се налага едно наказание. В случай, че за застрахователното дружество съществува задължение да информира КФН за всеки един от сключените застрахователни договори по ЗЗ”ГО”, то неизпълнението на това задължение във всеки конкретен случай ще бъде основание за реализиране на отговорността на нарушителя.

Що се отнася до доводите в касационната жалба относно това, че датата на нарушенията в НП е правилно посочена, следва да се има предвид, че от съдържанието на акта и наказателното постановление е видно, че като дата на нарушението е посочена датата на подаване на информацията в КФН. Това не е датата на нарушение по смисъла на ЗАНН. Тази дата (изпълнителното деяние се изразява в бездействие, доколкото се свързва със задължение за срочно подаване на информация) би следвало да е различна за всеки от сключените застрахователни договори, тъй като 45 – дневният срок за подаване на информация тече от различни начални моменти (разбира се за адресатите на това задължение). В случая не е проведено такова разграничение при описанието на нарушението и в този смисъл правилни са изводите на съда за порок в НП по отношение на датата на извършване на нарушението, съставляващ нарушение на изискванията на чл. 42, т.4 и чл. 57, ал.1, т.5 от ЗАНН.

Като е отменил НП СРС е постановил правилен съдебен акт, който следва да бъде оставен в сила по реда на касационния контрол.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН,

Административен съд, С.-град, VI - ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 19.09.2012 г. на Софийски районен съд, 102 състав, постановено по НАХД № 12591/2011 г., с което е отменено Наказателно постановление № Р-10-566/07.04.2011 г. на заместник-председателя на КФН, ръководещ управление Застрахователен надзор.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: